

Súd: Okresný súd Topoľčany
Spisová značka: 4C/61/1996
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4696899758
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Marián Mokoš
ECLI: ECLI:SK:OSTO:2013:4696899758.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Topoľčany samosudcom Mariánom Mokošom v právnej veci navrhovateľov: 1/ T. H., nar.XX.X.XXXX, bytom W., X. XXXX, 2/ D. M., nar.XX.X.XXXX, bytom W., U. XXXX/X, obaja zastúpení JUDr.Jozefom Dudzíkom, advokátom so sídlom v Topoľčanoch, Škultétyho 1597/7 proti odporcovi: Pivovary Topvar, a.s., Pivovarská 9, Veľký Šariš, 082 21, IČO 31 648 479, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr.René Hudzovič, s.r.o., 949 01 Nitra, Štefánikova tr.49, IČO 36 860 697 o vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľov v 1/ a 2/rade na zaplatenie náhrady mzdy zamietal.

Navrhovatelia v 1/ a 2/rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi náhradu trov konania - trov právneho zastúpenia v sume 2.022,51 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ v 1/rade sa podaným návrhom domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo dňa 22.2.1996 a zároveň náhrady mzdy od 23.2.1996 a keďže navrhovateľ v 2/r. sa v konaní tunajšieho súdu sp.zn.4C/62/1996 domáhal takého istého nároku a obe veci právne aj skutkovo súviseli, tak súd ich uznesením č.k.4C/61/1996-14 zo dňa 21.5.1996 spojil na spoločné konanie vedené ďalej pod sp.zn.4C/61/1996.

Po výsluchu navrhovateľov a svedkov bolo konanie uznesením č.k.4C/61/1996-59 zo dňa 15.4.1999 prerušené do právoplatného skončenia trestného konania týkajúceho sa navrhovateľov.

Trestné konanie, ktoré bolo vedené najskôr na tunajšom súde pod sp.zn.2T/90/97 sa následne viedlo na Okresnom súde Nitra pod sp.zn.2T/147/1999 a rozsudkom zo dňa 27.11.2012 právoplatným dňa 12.2.2013 boli navrhovatelia v 1/ a 2/r. spolu s obžalovanými H. R. a J. F. oslobodení spod obžaloby Okresného prokurátora v Topoľčanoch Pv/348/96 zo dňa 20.10.1997, pretože nebolo dokázané, že spáchali skutky uvedené v obžalobe.

Podaním zo dňa 8.3.2013 navrhovatelia v 1/ a 2/r. zobrali svoj návrh späť v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru s tým, že trvajú na návrhu v časti o náhradu ušlej mzdy z titulu neplatného rozviazania pracovného pomeru a podľa nich uvedená neplatnosť rozviazania pracovného pomeru mala byť vyriešená ako prejudiciálna otázka pre ich mzdové nároky, ktoré následne vyčíslili podaním zo dňa 15.3.2013 a to navrhovateľ v 1/r. na sumu 9.128,33 eura a navrhovateľ v 2/r. na sumu 7.634,60 eura.

Odporca podaním zo dňa 26.3.2013 oznámil, že súhlasí s čiastočným späťvzatím návrhu v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a preto súd na pojednávaní dňa 5.4.2013 uznesením rozhodol o zastavení konania v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 99 ods.2 OSP a uvedené uznesenie vypracoval samostatne.

Uznesením č.k.4C/61/1996-296 zo dňa 5.4.2013 súd zastavil konanie v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru medzi navrhovateľmi v 1/ a 2/r. a odporcom zo dňa 22.2.1996.

Po zastavení konania v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zostal predmetom konania už iba návrh navrhovateľov na zapltenie náhrady mzdy, pričom odporca žiadal tento návrh zamietnuť z dôvodu, že nie sú splnené podmienky pre priznanie uvedeného nároku navrhovateľom, nakoľko súd nerozhodol o neplatnosti skončenia pracovného pomeru s navrhovateľmi a poukázal na ustanovenia zákonníka práce účinného v čase skončenia pracovného pomeru s tým, že podľa § 64 ZP mal byť návrh na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podaný na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa pracovný pomer skončil týmto rozviazaním. Navrhovatelia teda nevedia preukázať, že odporca s nimi neplatne okamžite skončil pracovný pomer a v tomto smere poukázal na ust. § 261 ZP ako aj na judikatúru R 40/1969, R 75/1977 a R 43/99 s tým, že pokiaľ navrhovatelia v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru zobrali návrh späť a v tejto časti bolo konanie zastavené, tak otázka neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa nemôže riešiť ako otázka predbežná pri rozhodovaní o nároku na náhradu mzdy.

Rozsudkom č.k.4C/61/1996-297 zo dňa 5.4.2013 súd zamietol návrh navrhovateľov v 1/a 2/r. na zapltenie náhrady mzdy a odporcovi nepriznal náhradu trov konania s poukazom na to, že návrh na náhradu mzdy nie je dôvodný, nakoľko navrhovateľom ako zamestnancom odporcu bolo listom zo dňa 22.2.1996 oznámené okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 53 ods.1 písm.b/ ZP z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny a navrhovatelia sa domáhali neplatnosti tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru návrhom podaným na súde dňa 4.3.1996 a uplatnili si aj nárok na náhradu mzdy za obdobie od 23.2.1996 do času, než im odporca neumožní opäť pracovať, avšak navrhovatelia zobrali späť svoj návrh v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a v tejto časti bolo konanie súdom zastavené a predmetom konania zostal už iba návrh navrhovateľov na náhradu mzdy za obdobie od 23.2.1996, ktorému nebolo možné vyhovieť, pretože navrhovatelia by mali právo na náhradu mzdy iba v prípade, ak s nimi odporca neplatne zrušil pracovný pomer okamžite a o tejto skutočnosti nebolo rozhodované súdom a preto právo navrhovateľov domáhať sa súdnou cestou určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru zaniklo a preto v konaní o náhradu mzdy sa súd nemôže zaoberať otázkou platnosti alebo neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru ako otázkou predbežnou. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 150 ods.1 OSP tak, že odporcovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Na základe odvolania navrhovateľov a odporcu proti uvedenému rozsudku ako aj na základe odvolania navrhovateľov proti zastavujúcemu uzneseniu Krajský súd v Nitre unesením č.k.9Co/191/2013, 9Co/192/2013-317 zo dňa 30.8.2013 zrušil napadnutý rozsudok tunajšieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci samej o nároku navrhovateľov na náhradu mzdy bez toho, aby uznesenie po čiastočnom zastavení konania nadobudlo právoplatnosť a preto jeho rozhodnutie o mzdových nárokoch je predčasné a teda nesprávne. Týmto rozhodnutím odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Zároveň potvrdil uznesenie tunajšieho súdu č.k.4C/61/1996-296 zo dňa 5.4.2013, ktorým bolo zastavené konanie v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

Uznesenie tunajšieho súdu č.k.4C/61/1996-296 zo dňa 5.4.2013, ktorým bolo zastavené konanie v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru medzi navrhovateľmi v 1/ a 2/r. a odporcom zo dňa 22.2.1996 nadobudlo právoplatnosť dňa 14.10.2013 a preto sa súd ďalej zaoberal už len tou časťou návrhu navrhovateľov, v ktorej si uplatnili náhradu mzdy za obdobie od 23.2.1996, pričom zo strany navrhovateľa v 1/r. bola táto náhrada mzdy vyčíslená na sumu 9.128,33 eura a zo strany navrhovateľa v 2/r. na sumu 7.634,60 eura. Odporca zotrval na svojom stanovisku a návrh navrhovateľov v tejto časti žiadal zamietnuť s poukazom na to, že nie sú splnené podmienky pre rozhodovanie o tomto nároku

navrhovateľov, nakoľko ich pracovný pomer sa skončil okamžite a teda z toho dôvodu navrhovateľa nemôžu mať nárok na náhradu mzdy za ďalšie obdobie.

Podľa § 251 ods.1 Zákona č.311/2001 Z.z. - Zákonník práce, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávnej vzťahy, ktoré vznikli pred 1.aprílom 2002, ak nie je ďalej ustanovené inak. Nároky, ktoré z nich vznikli, a právne úkony urobené pred 1.aprílom 2002 sa posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa § 255 Zákona č.311/2001 Z.z. sa zrušuje zákon č.65/1965 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov.

Podľa § 53 ods.1 písm.b/ zákona č.65/1965 Zb. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov organizácia môže okamžite zrušiť pracovný pomer len výnimočne, a to iba vtedy, ak pracovník porušil pracovnú disciplínu zvlášť hrubým spôsobom.

Podľa § 61 ods.1 Zák.č.65/1965 Zb. ak organizácia dala pracovníkovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne zrušila pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak pracovník oznámil organizácii, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnávala, jeho pracovný pomer trvá aj naďalej a organizácia je povinná poskytnúť mu náhrady mzdy. Táto náhrada patrí pracovníkovi vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil organizácii, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do doby, keď mu organizácia umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru.

Podľa § 64 Zák.č.65/1965 Zb. neplatnosť rozviazania pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým zrušením, zrušením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže tak organizácia, ako aj pracovník uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa pracovný pomer mal skončiť týmto rozviazaním.

Podľa § 261 ods.4 Zák.č.65/1965 Zb. k zániku práva preto , že sa v ustanovenej lehote neuplatnilo, dochádza len v prípadoch uvedených v § 46 ods.3 a 4, § 53 ods.2 , § 59 ods.3 , § 60 ods.4 , § 64 , § 102 ods.5 , § 204 ods.3, § 270a ods.4 a § 270b ods.1. Ak sa právo uplatnilo po uplynutí ustanovenej lehoty, prihladne súd na zánik práva, aj keď to účastník konania nenamietne.

Na základe predchádzajúceho ako aj doplneného dokazovania a na základe právoplatného rozhodnutia súdu o zastavení konania v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dospel súd k záveru, že návrh navrhovateľov na náhradu mzdy nie je dôvodný a preto ho zamietol. Je nesporné, že navrhovateľa v 1/ a 2/rade boli zamestnaní u odporcu, pričom odporca im listom zo dňa 22.2.1996 oznámil okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 53 ods.1 písm.b/ ZP z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny a keďže navrhovateľa s týmto okamžitým zrušením pracovného pomeru nesúhlasili, tak uvedenú skutočnosť oznámili odporcovi listom zo dňa 23.2.1996 s tým, že trvajú na tom, aby ich odporca naďalej zamestnával a následne sa návrhom podaným na súde dňa 4.3.1996 domáhali určenia neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru zo dňa 22.2.1996 a zároveň sa domáhali náhrady mzdy za obdobie od 23.2.1996 do času, než im odporca neumožní opäť pracovať. Konanie navrhovateľov , ktoré odporca posúdil ako hrubé porušenie pracovnej disciplíny a pre ktoré s nimi okamžite zrušil pracovný pomer, bolo predmetom trestného stíhania vedeného na Okresnom súde v Nitre pod sp.zn.2T/147/1999 , pričom navrhovateľa boli rozsudkom zo dňa 27.11.2012 právoplatne oslobodení spod obžaloby , nakoľko nebolo dokázané, že spáchali skutky uvedené v obžalobe. Po skončení trestného konania, kvôli ktorému bolo prerušené konanie o návrhu navrhovateľov na určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, navrhovateľa zobrali späť svoj návrh v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a keďže odporca s týmto čiastočným späťvzatím návrhu súhlasil, tak súd uznesením zo dňa 5.4.2013 konanie v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru medzi navrhovateľmi v 1/ a 2/r. a odporcom zo dňa 22.2.1996 zastavil. Predmetom konania teda zostala už iba časť návrhu , v rámci ktorej si navrhovateľa uplatnili náhradu mzdy za obdobie od 23.2.1996 , avšak ich návrhu nebolo možné vyhovieť, pretože pred rozhodovaním o náhrade mzdy zobrali späť svoj návrh v časti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a v tejto časti

konanie bolo zastavené a preto podľa zákona ani nebolo možné rozhodovať o nároku navrhovateľov na náhradu mzdy. Z ust. § 61 ods. 1 Zákonníka práce účinného v čase okamžitého zrušenia pracovného pomeru navrhovateľov, t.j. zákona č. 65/1965 Zb. vyplýva, že pracovník má právo na náhradu mzdy v prípade, ak s ním organizácia neplatne zrušila pracovný pomer okamžite a ak pracovník oznámil organizácii, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnávala. Podmienkou priznania náhrady mzdy teda je skutočnosť, aby sa jednalo o predchádzajúce okamžité neplatné skončenie pracovného pomeru, k čomu je však potrebné, aby o tejto neplatnosti rozhodol súd, pričom návrh musí byť podaný na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa pracovný pomer mal skončiť týmto rozviazaním (§ 64 ZP). Lehota uvedená v § 64 ZP, je lehotou prekluzívnou s poukazom na § 261 ods. 4 ZP a na zánik práva musí súd prihliadnuť aj pokiaľ to účastník konania nenamietne, pričom v tomto prípade v dôsledku späťvzatia návrhu navrhovateľov bolo konanie o ich nároku na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zastavené a súd sa teda v ďalšom konaní o priznanie náhrady mzdy nemohol zaoberať otázkou platnosti alebo neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru ako otázkou predbežnou (R 75/1977).

Ak chceli teda navrhovatelia zabrániť tomu, aby nastali účinky vyplývajúce z okamžitého zrušenia pracovného pomeru, tak v lehote dvoch mesiacov museli podať na súde návrh o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a ak takýto návrh nebol podaný, pracovný pomer medzi účastníkmi sa skončil podľa tohto právneho úkonu, aj keby išlo o neplatné rozviazanie pracovného pomeru. Po uplynutí dvojmesačnej lehoty sa súd už otázkou platnosti rozvázovacieho úkonu nemôže zaoberať, a to ani ako predbežnou otázkou. Lehota podľa ust. § 64 ZP je lehotou prekluzívnou a súčasne ide o lehotu hmotnoprávnou a preto účastník, ktorý uplatňuje neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, musí svoj nárok uplatniť žalobou na súde tak, aby žaloba došla na súd najneskôr v posledný deň tejto lehoty. Ak nárok neuplatní včas, tak tento nárok zaniká a rozviazanie pracovného pomeru je účinné.

Späťvzatie návrhu navrhovateľov v časti určenia neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru spôsobilo, že ich pracovný pomer sa skončil okamžite dňom 22.2.1996 a teda pri rozhodovaní o ich nároku na náhradu mzdy nebolo možné zaoberať sa otázkou platnosti rozviazania pracovného pomeru ako predbežnou otázkou a keďže si uplatnili nárok na náhradu mzdy od 23.2.1996, tak tento nárok je nedôvodný, nakoľko ich pracovný pomer sa skončil dňom 22.2.1996. Z uvedených dôvodov nebolo potrebné ďalej vykonávať dokazovanie ohľadom výšky mzdových nárokov navrhovateľov, keďže základ nároku nebol daný a preto súd zamietol návrh na doplnenie dokazovania tak ako bolo požadované na pojednávaní dňa 5.4.2013 a následne zamietol aj samotný návrh navrhovateľov v 1/ a 2/rade na zaplatenie náhrady mzdy.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 146 ods. 2 veta prvá OSP tak, že odporcovi, ktorý mal plný úspech v časti konania o náhradu mzdy priznal náhradu trov konania v plnej výške a zároveň mu priznal v plnej výške aj náhradu trov konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, pretože navrhovatelia späťvzatím návrhu v tejto časti zavinili, že konanie sa muselo v tejto časti zastaviť a sú povinní uhradiť trovy tejto časti konania odporcovi, ktorý si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 2.946,38 eura, avšak zo strany súdu mu bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia podľa Vyhl. č. 655/2004 Z.z. v sume 2.022,51 eura. Právny zástupca odporcu vyčíslil náhradu trov právneho zastúpenia za jednotlivé úkony a súd mu priznal trovy právneho zastúpenia za prevzatie a prípravu zastúpenia v sume 110,99 eura (hodnota úkonu podľa § 11 ods. 1 písm. a/ podľa Vyhl. č. 655/2004 Z.z. predstavovala sumu 55,49 eura za konanie o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru a túto hodnotu je potrebné zvýšiť podľa § 11 ods. 1 písm. a/ a § 13 ods. 3 citovanej vyhlášky o 1/3-inu, t.j. sumu 18,50 eura za konanie o náhradu mzdy a zároveň o tú istú sumu sa zvyšuje základná sadzba za konanie o neplatnosť skončenia pracovného pomeru u odporcu v 2/r. a taktiež aj za konanie o náhradu mzdy) a zároveň mu priznal 2x paušál po 7,21 eura i keď si právny zástupca odporcu uplatnil režijný paušál 4x po 7,21 eura, avšak podľa názoru súdu ustanovenie § 15 cit. vyhlášky nerieši hotové výdavky a náhradu za stratu času pri zastupovaní dvoch a viac osôb alebo pri zastupovaní v dvoch alebo viacerých veciach rovnakým spôsobom ako je to pri odmene právneho zástupcu podľa § 13 ods. 2, 3 cit. vyhlášky a keďže v tomto prípade právny zástupca odporcu zastupoval toho istého účastníka v dvoch súdnych konaniach, tak mu za každý úkon prináleží režijný paušál v dvojnásobnej výške.

Právny zástupca odporcu si uplatnil za vyhotovenie vyjadrenia zo dňa 26.3.2013 vo veci neplatnosti skončenia pracovného pomeru odmenu vo výške 80,09 eura a zároveň režijný paušál 2x po 7,81 eura, ale súd považoval za dôvodné iba priznanie režijného paušálu, nakoľko je nesporné, že vyjadrenie zo dňa 26.3.2013 bolo podané, s čím boli spojené hotové výdavky, avšak toto podanie bolo iba súhlasom s čiastočným späťvzatím návrhu a nešlo teda o písomné podanie týkajúce sa veci samej, pod ktorým možno chápať iba písomné podanie týkajúca sa hmotnoprávnej stránky prejednávanej veci a súhlas so späťvzatím návrhu ako procesný úkon nie je uvedený ani v ustanovení § 14 cit.vyhlášky v znení účinnom do 30.6.2013, v ktorom sú výslovne citované aj procesné úkony, za ktoré patrí odmena či už v plnej alebo krátenej výške a teda súd mal za to, že v tomto prípade nie je možné priznať odmenu ale iba režijný paušál.

Právnomu zástupcovi navrhovateľa taktiež nebola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia za ďalší úkon zo dňa 23.6.2013 a to za ďalšiu poradu s klientom v čase od 16.30 hod. do 18.15 hod. , nakoľko tento úkon nebol zo strany právneho zástupcu žiadnym spôsobom preukázaný a preto súd nemohol objektívne posúdiť, či sa porada s klientom uskutočnila, čoho sa týkala a v akom časovom rozsahu.

Odmena za zastupovanie na pojednávaní dňa 5.4.2013 bola priznaná právnomu zástupcovi odporcu v plnom rozsahu, pričom sa jedná o úkon v sume 373,09 eura (hodnota úkonu podľa § 10 ods.1 cit.vyhlášky v sume 253,94 eura, určená z tarifnej hodnoty sumy 9.128,33 eura a zvýšená o sumu 20,02 eura ako 1/3-inu zo sumy 60,07 eura podľa § 11 ods.1 písm.a/ a § 13 ods.3 cit.vyhlášky u navrhovateľa v 1/r. vo veci zaplatenia náhrady mzdy a neplatnosti skončenia pracovného pomeru a zároveň zvýšená o sumu 79,11 eura ako 1/3-inu zo sumy 237,34 eura vypočítanú ako odmenu z tarifnej hodnoty 7.634,60 eura pri náhrade mzdy u navrhovateľa v 2/r. a zároveň zvýšená o sumu 20,02 eura u tohto navrhovateľa vo veci neplatnosti rozviazania pracovného pomeru) a zároveň mu bol priznaný režijný paušál 2 x po 7,81 eura . V súvislosti s týmto úkonom mi bolo priznané aj cestovné z Nitry do Topolčian a späť, čo spolu predstavuje 76 km pri cene PHM v sume 1,524 eura /liter benzínu a pri priemernej spotrebe 12,5 litra/100 km a pri základnej sadzbe náhrad za používanie motorových vozidiel v sume 0,183 eura / 1 km , čo činí cestovné v sume 28,39 eura. Náhrada za stratu času za 4 polhodiny po 13,01 eura spolu predstavuje sumu 52,04 eura.

Za vyhotovenie odvolania zo dňa 7.5.2013 vo veci o náhradu mzdy u navrhovateľa v 1/r. a to v časti náhrady trov konania bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia v sume 186,55 eura (hodnota úkonu v sume 126,97 eura určená z tarifnej hodnoty 9.128,33 eura ako polovica hodnoty úkonu v sume 253,94 eura u navrhovateľa v 1/r. zvýšená o sumu 10,01 eura za konanie o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru a zároveň zvýšená o sumu 39,56 eura za konanie o náhradu mzdy u navrhovateľa v 2/r., čo predstavuje polovicu zo sumy 79,11 eura, ktorá je 1/3-inou zo sumy 237,34 eura vypočítanej ako odmena z tarifnej hodnoty 7.634,60 eura a zároveň ešte zvýšená o sumu 10,01 eura vo veci neplatnosti rozviazania pracovného pomeru u navrhovateľa v 2/r.) a zároveň 2 x režijný paušál po 7,81 eura.

Za úkon vyhotovenie vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľov podanému proti rozsudku zo dňa 5.4.2013 vo veci o náhradu mzdy bola priznaná právnomu zástupcovi odporcu odmena vo výške 333,05 eura (hodnota úkonu v sume 253,94 eura určená z tarifnej hodnoty 9.128,33 eura u navrhovateľa v 1/r. a zvýšená o sumu 79,11 eura vypočítanú ako 1/3-ina zo sumy 237,34 eura z tarifnej hodnoty 7.634,60 eura u navrhovateľa v 2/r.) a 2 x režijný paušál po 7,81 eura.

Vo veci vyhotovenia vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľov podanému voči uzneseniu zo dňa 5.4.2013 bola priznaná odmena vo výške 80,09 eura (základná sadzba tarifnej odmeny za konanie o neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 1 ods.1 písm.a/ cit.vyhlášky v sume 60,07 eura u navrhovateľa v 1/r. zvýšená o 1/3-inu v sume 20,02 eura podľa § 13 ods.3 cit.vyhlášky) a 2 x režijný paušál po 7,81 eura.

Za zastupovanie na pojednávaní dňa 5.11.2013 vo veci náhrady mzdy bola priznaná právnomu zástupcovi odporcu odmena vo výške 333,05 eura (hodnota úkonu 253,94 eura určená z tarifnej hodnoty 9.128,33 eura u navrhovateľa v 1/r. a zvýšená o sumu 79,11 eura za konanie o náhradu mzdy u navrhovateľa v 2/r. , čo predstavuje 1/3-inu zo sumy 237,34 eura ako odmeny z tarifnej hodnoty 7.634,60

eura) a 2 x režijný paušál po 7,81 eura. Okrem toho mu bolo priznané cestovné v sume 29,05 eura za cestu z Nitry do Topoľčian a späť a to za 76 km pri cene PHM v sume 1,594 eura /liter benzínu a pri priemernej spotrebe 12,5 litra/100 km a pri základnej sadzbe náhrad za používanie motorových vozidiel v sume 0,183 eura / 1 km . Náhrada za stratu času za 4 polhodiny po 13,01 eura spolu predstavuje sumu 52,04 eura.

Odmena právneho zástupcu odporcu za jednotlivé vyššie uvedené úkony teda spolu predstavuje sumu 1.416,82 eura a náhrada za režijné paušály spolu sumu 108,14 eura ako aj náhrada za stratu času spolu v sume 104,08 eura a cestovné spolu v sume 57,44 eura , čo je spolu 1.686,48 eura bez DPH. Keďže si právny zástupca odporcu uplatnil aj DPH, tak za úkon v roku 2010 v sume 125,41 eura (odmena 110,99 eura a paušál v sume 14,42 eura) mu bola priznaná DPH vo výške 19 % , t.j. 23,83 eura a zo zvyšnej sumy 1.561,07 eura mu bola priznaná DPH vo výške 20 % , t.j. 312,21 eura . Spolu teda náhrada trov právneho zastúpenia v sume 1.686,48 eura aj s DPH vo výške 23,83 eura a 312,21 eura predstavuje sumu 2.022,51 eura, ktorú súd zaviazal zaplatiť navrhovateľov v 1/ a 2/r. odporcovi ako náhradu trov právneho zastúpenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia, cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Nitre .

Podľa §-u 205 ods. I O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje , v akom rozsahu sa napáda , v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha .